

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Avla ... Thesavrorvm Dei In Passione D. N. Iesv Christi
Effusorum ad Resvrrectionem Mvltorum**

Eyschen, Georg von

Coloniae, 1655

§. 140. Receßit. v. 5.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45515

O Iesu, Iesu! quantum malum est videntem videre nolle! certe magnum malum oportet esse peccatum, à quo contemplando sic & conscientia abhorret & nata. Videam ego obsecro mi Deus semper quæ recta sunt ut ea faciam, considerem libenter miseriam meam & peccata mea, instantia & futura, præmia & labores, actiones & finem contemptor operationum mearum & non auertam faciem meam ab illis malo affectu, sed & nisi sint pure ad tui solius gloriam & proximi ædificationem & salutem ea castigem ipse donec emendentur, ne ea propter confundar postea, uti hic Iudas irridetur ab illis ipsis, in quorum gratiam tam enorme scelus perpetravit. quid iam quæso lucrificet?

§. 139. *Et proiectis argenteis in templo. v. 5.*

Cum videret Iudas quod principes Iudæorum & seniores neque se pœnitentem audire, neque confessionem suam de Christi iustitia acceptare vellent, per verba: *peccavi tradens sanguinem iustum*, sed laborarent continuo, ut morti traderetur Christus, se quoque illudi à Sacerdotibus loco præmij & maioris remunerationis, vel solatij indignabundus præ confusione proiecit in templo triginta argenteos, quos à summis Sacerdotibus pro Christi traditione acceperat, & hoc ex odio iniquissimi pretij. Ita enim quæ initio perperam amantur, postea cane peius & angue odiuntur & pecunia tam auidè quæsitæ à proditore ita demum fit ei carnificina. Videant qui aliena vel auare detinent, vel non restitunt, ne etiam ipsis olim in agone fiat carnificina mentitus est sapiens Prouerb. 20. cum dixit: *suavis est homini panis mendacij & postea implebitur os eius calculo.*

Domine si quando mecum non agitur pro ut voluero, & confundar ob peccata mea, non desperem, aut indignabundus mihi, aut aliis nocere velim, sed quidquid euenerit tibi solum acceptum feram, si malum, humiliter & sapienter suscipiam, si bonum, gratias tibi referam jugiter.

§. 140. *Recessit. v. 5.*

A Principibus Sacerdotum, tristis, ob repulsans, iratus sibi ipsi, iratus hominibus victus à diabolo instar Cain fugitiuus quærit extra ciuitatem in locis abditis inter dumeta & arbores solatium, ad quod ipsum adegit carnifex conscientia ex una parte, ex altera dæmon sua suasionem, solet enim primo cum perpetrandum est peccatum, id extenuare, post ubi patratum est exaggerare, ut spem veniæ adimat, & secum in barathrum abdu-

cat

cat. Certè malum magnum est tristitia nimia & inordinata. quo enim non adegit Iudam!

DEUS meus ad te clamo, ne ita unquam affligar aut contrister, ut desperem, aut nullam admittere velim consolationem, neue dæmon cor meum ita possideat, ut velim mihi manus violentas inferre, sed in omni tribulatione & angustia succurre misero mihi peccatori, ut nunquam desperem propter gloriam nominis tui.

§. 141. *Et laqueo se suspendit. v. 5.*

Ecce finis miserabilis peccatoris. Ecce finem. quid iam tibi profuere argenteis? quid cupiditas? quid omnia? O quam periculosum est pœnitentiam differre: & nolle audire Deum monentem? Horresco. Sed. Quid mirum si spiritu oris sui interclusi vitam perdidit proditor, qui spiritum oris sui, Christum, in captiuitatem vendidit, & quia per desperationem exclusit spiritum sanctum ex se, ita laqueus collo interiectus, inclusit spiritum eius in ipso ut deficeret in se ipso. Cum ergo ea sit cupiditatis improbitas & Tyrannis sollicitè & caute agere oportet eos, qui aliquem ei locum partemue in se dare sciunt, vel constituerunt, ne si angulum ei dederint, totam domum sibi vendicet. Spectent obsecro omnes cupidi hoc exemplum & tragediam sæculorum omnium maximam admittentur. Quoniam autem omnes qui lethale peccatum admittunt, Christum velut hostibus suis tradunt, sollicitè pensandum est, quantæ sit amentia ob terræ particulam, cœli terræque regem & conditorem à se abdicare, & quantum in eo est quid facit, Iudæis crucifigendum rursus addicere, ita discemus caute agere, ne maculemus corda nostra lethalibus criminibus, & impœnitentes desperemus cum proditore, & æternum cum ipso damnemur.

HORRESCIT animus ad exemplum Iudæ, Domine Deus meus, & timeo mihi ob nimia mea peccata ne & ego excluderò à me spiritum sanctum & deueniam in desperationem, ideo iam supplex procido ad pedes largitatis tuæ, ut peccata dimittas, veniamque largiaris nec in futurum punienda referues, clamans iugiter humiliato corde & cōtritione aio: *Miserere, miserere Domine miserrimo peccatori*, indigna agenti & assidue peccanti, non facias mihi secundum peccata mea, quibus iram tuam commerui, sed secundum magnam misericordiam tuam, quæ superaretiam peccata totius mundi. *miserere mei, Domine, miserere mei* & adiuua me sicut nosti quod mihi est necesse in corpore & in anima, scis enim omnia & potes omnia melius, quam ego dicere possim.

§. 142. *Principes autem Sacerdotum acceptis argenteis. v. 6.*

Cum proditor ductus misera pœnitentia non bona, proiecisset in

tem-